

noget af den Grund, at man har lagt det ene Institut i Fredericia. Det er derfor næppe af Bøien, at man lægger det andet i en Naboby dertil. Endelig maa man ikke overse, at Børnene skulle overflyttes fra Skolen i Fredericia, hvor Forskolen er, til dette nye Institut, og Nærheden letter jo Overflyttelsen i højeste Grad. Den letter ligeledes Bestyrelsen af de to Instituter; Lærerkrafterne kunne komme i nærmere personlig Forbindelse med hinanden; Bestyrelsen kan ordnes mere økonomisk, og jeg tror i det Hele taget, at de Hensyn, som Kommissionen der anfører, nok ere værd at tage Hensyn til og fuldt opveie de rørende Skilbringinger, den ærede Ordfører gav.

Dinesen: Jeg kommer ved at høre det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, til at tænke paa en Tale, jeg hørte her i Thinget for mange Aar siden, hvori man skildrede Forskjellen mellem faktisk Viden og officiel Uvidenhed. Jeg tror nok for dette Spørgsmaals Bedkommende, at det ærede Medlem befinder sig i det Tilfælde at være i faktisk Viden om Noget, han officielt er uvidende om. Jeg skal ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt, eller ikke, at drage, hvad man kommer til Kundskab om af indre Kommissionsforhandlinger, indre Udvalgsforhandlinger eller indre Partiforhandlinger, frem her i Thinget, men hvorom al Ting er, saa sætter min faktiske Viden mig i det Tilfælde, at jeg ikke kan undlade at bekræfte Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører, Folkethingsmænden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen), for et Dieblit siden oplyste med Hensyn til Spørgsmaalet om Valget af Nyborg eller Veile som Plads for Anlægget af den Døvtummeanstalt, der for Diebliffet er paa Tale. Det er rigtigt, at der har været delte Meininger derom, at en Del har staaet paa den ene Side i Valget af denne Plads og en anden Del paa den anden Side. Jeg har været i det Tilfælde, og det er det, der er blevet oplyst og omtalt, mig bekendt, paa flere Steder, at jeg er bleven overstemt i Kommissionen. Jeg har oprindeligt holdt paa Nyborg og anset det Sted for det Bedste, men da jeg der blev overstemt, har jeg deltaget i at indstille det andet Sted. Jeg skal forøvrigt med Hensyn til hele denne Sag Valget af en Plads til Anlægget af denne Anstalt sige, at det for mig staaer som et absolut underordnet Spørgsmaal, om man vælger den ene eller den anden Plads. Hovedsagen er at faae ført Bøien om Anlægget om en saadan Anstalt igjennem. Anstalten kan

skab om med Hensyn til dette Forhold, for de ullykkelige Børns Skyld lige godt anlægges paa begge Steder. Det ene har Fortrin i en Henseende, det andet i andre Henseender. Da man har debatteret dette Spørgsmaal saa meget, skal jeg slet ikke indlade mig paa at procedere til Fordel for det ene eller det andet af disse Steder. Hovedsagen er, at vi kunne komme til en saadan Afgjørelse her i Thinget, at Sagen kan gaa igjennem. Saaledes som Forholdet er for de Døvtumme, og som de meget snart ville udvilde sig, kan der ikke sørges tilstrækkelig for dem paa de Anstalter, der nu bestaa. Denne Sag er saa paatrængende, at jo før vi komme til en Afgjørelse af dette Spørgsmaal, saaledes at der kun bliver sørget for alle disse Ulykkelige paa bedste Maade i fuldeste Udstrækning, desto bedre er det. Maa jeg endvidere, skjøndt det alt er sagt i Betænkningen, bemærke med Hensyn til Spørgsmaalet om foreløbigt at opsætte Opførelsen af en Anstalt for de aandsvage Døvtumme, at om end dette Spørgsmaal ogsaa er paatrængende, saa stiller Forholdet sig dog saaledes, at man nok kan opsætte det nogen Tid, fordi dette Spørgsmaal nok hensigtsmæssigere kunde være Gjensland for hyderligere Overveielse og da navnlig med Hensyn til Valget af Pladsen, hvor Anstalten bedst kan anlægges. Jeg nævner ingen Tvivl om, at dette Spørgsmaal maa komme til en Løsning inden lang Tid. Jeg nævner dette, fordi jeg i Forbindelse med Spørgsmaalet om Pladsen for en saadan Døvtummeanstalt som den, der nu først er Tale om, vil gjøre den Bemærkning, at jeg tror at kunne antage, at dette langt fra fra den høje Kultusministers Side vil blive den sidste Anstalt, der foreslaas for saadanne Menneker af abnorm Udvikling. For Landsvage-Sagen og for de endnu mange flere Ulykkelige, der komme ind under dette Begreb maa der sørges paa en endnu mere udvidet Maade, end Tilfældet er for Diebliffet, og da, saavidt jeg skjønner, de, der have haft med disse Spørgsmaal at gjøre, ere af den Formening, at saadanne Anstalter ligge bedre omkring i Provindsferne ved de mindre Byer end ved selve Hovedstaden, vil der vel inden lang Tid komme til at ligge Forslag om at opføre andre saadanne Abnormanstalter paa andre Steder omkring i Landet saaledes, at det kan antages, at den By, der nu faar en Døvtummeanstalt, ikke vil blive taget i Betragtning senere, da den fornødne Plads saa er taget i Beslag, medens der da vil blive Tale om Anlæg af Anstalter for Landsvage paa andre Steder. Men det er alt sammen Spørgsmaal, som det bliver Kultusministerens Sag at afgjøre, i Henseende til hvilke For-